

[Undervisningsministeren.]

Hr. Samuelsen spurgte, hvor langt man var nået med forberedelsen af strukturfor-
slaget. Jeg skal sige, at vi stræber efter at få
det frem til den 15. marts, men det er ikke
givet, at det kan nås. Jeg erkender, at kan
det ikke komme frem til den 15. marts —
og det kunne meget vel være, at det var for
sent, selv om det kunne det — kan det hel-
ler ikke færdigbehandles i folketinget i inde-
værende samling. Altså vil det heller ikke
kunne træde i kraft pr. 1. august 1973, men
må vente til den 1. august 1974.

Det er samtidig svar på et spørgsmål, som
hr. Maigaard stillede. Men jeg vil gøre den
tilføjelse, at efter min opfattelse bør en så-
dan udskydelse af den egentlige strukturre-
form eller i hvert fald hovedparten af den
ikke øve nogen indflydelse på terminerne for
undervisningspligtens udvidelse.

Hr. Samuelsen spurgte derefter, om jeg
kunne være indstillet på at give en mere
vidtgående dispensation i de første år, indtil
strukturreformen var gennemført — sådan
forstod jeg det. Det vil jeg være positiv over
for at drøfte under udvalgsarbejdet.

Det samme gælder spørgsmålet om, hvor-
vidt det ikke burde være skolenævnene
fremfor skolekommissionerne, der admini-
strerede denne dispensationsadgang. Det,
som jeg synes umiddelbart taler til fordel for
skolekommissionerne, er vel, at det må være
rimeligt, at der er en nogenlunde ensartet
administrativ praksis på dette område.

Hr. Maigaard var stærkt inde på, at man
burde have et alternativ i debatten til det
notat, der er kommet fra læseplanudvalget.
Så vidt jeg er orienteret, arbejder indtil flere
på at komme med et sådant alternativt
udspil til læseplanudvalgets notat, så jeg
tror ikke, man kommer til at mangle debat-
stof. Jeg er også helt enig med hr. Maigaard
i, at der bør være tid og muligheder for en
bred debat.

Hr. Maigaard sagde, at der var mange
ting i henvendelsen fra Danmarks Lærerfor-
ening, der fortjente en nøjere overvejelse, og
det er jeg ganske enig med hr. Maigaard i.
Jeg vil gerne i den forbindelse understrege,
at praktisk taget alle de ting af mere kon-
kret art, der nævnes i henvendelsen fra
Danmarks Lærerforening, er spørgsmål, der
skal forhandles med undervisningsministe-

riet. Disse forhandlinger er ikke påbegyndt,
men det er tilkendegivet i bemærkningerne
til forslaget, at der er en positiv indstilling
til at give disse socialpædagogiske støttefor-
anstaltninger et reelt indhold.

Når hr. Maigaard dernæst fremsætter
nogle betragtninger om, at klassekvotienten
bør ned, må jeg sige, at der i de seneste år er
sket et væsentligt fald i klassekvotienterne i
folkeskolen. Det gennemsnitlige antal elever
i 1.-7. klasserne er på landsbasis faldet fra
22,6 i 1964-65 til 20,7 i 1970-71. I 1964-65
havde 9,9 pct. af disse klasser over 28 elever
og 11,5 pct. 16 eller færre elever, mens der i
1970-71 var 1,3 pct. af klasserne, der havde
over 28 elever, og 17,6 pct., der havde 16 el-
ler færre elever. Klasserne med 17-20 elever
udgjorde i 1964-65 19,2 pct. og i 1970-71 29,7
pct. af alle 1.-7. klasser.

Der er nogle, der har fortalt mig — jeg
ved ikke, om det er rigtigt — at vi har den
laveste klassekvotient i folkeskolen overho-
vedet i de lande, som vi med nogen fornuft
kan sammenligne os med. Jeg er derfor ikke
helt sikker på, at det, i det omfang der kan
skaffes bevillinger til fortsat folkeskolere-
form, er en fortsat nedsættelse af klassekvo-
tienterne, man skal starte med.

Til hr. Robert Pedersens spørgsmål vil jeg
gerne sige, at der på mangfoldige områder er
muligheder for, at den enkelte skole kan
skabe sig sit eget ansigt og sin egen atmo-
sfære, sådan at den kan fremtræde over for
brugerne, elever, lærere og forældre, med en
selvstændig identitet. Jeg er enig i, at der i
strukturreformen må være centralt udfor-
mede bestemmelser, der angiver rammerne
og skitserer konturerne af indholdet, og at
der må være gode muligheder for, at de
stedlige skolemyndigheder kan udfylde bil-
ledet — men naturligvis ikke helt, for det er
også vigtigt, at undervisningen ikke fastlæg-
ges nøjere, end at også noget kan afgøres ved
beslutninger, som træffes i den enkelte
klasse i samarbejde mellem elever og lærer.
Men disse forhold beror i meget høj grad på,
hvordan de stedlige undervisningsplaner
udformes. Generelle bestemmelser kan der-
for kun indebære mulighederne. I hvilken
grad de udnyttes, må bero på de stedlige
skolemyndigheders initiativ.

Jeg vil gerne slutte denne første runde
med at erklære mig enig i de synspunkter,